

תת"ע 385/04/24 - פראס גאבר נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תתע"א 385-04-24 מדינת ישראל נ' גאבר
תיק חיצוני: 61226913574

לפני מבקש נגד משיבה
כבוד השופטת, סגנית הנשיא שרית זוכוביץ-אורי
פראס גאבר
מדינת ישראל

החלטה

בפני מבקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 08.04.2024.

1. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה שבוצעה ביום 13.03.2024 של נהיגה בזמן פסילה בניגוד לסעיף 67 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) תשכ"א-1961.
2. ביום הדיון אליו זומן, לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזרו עליו קנס בסך 1,000 ₪; פסילה לתקופה של 10 חודשים; פסילה על תנאי של שלושה חודשים למשך שלוש שנים.

טענות הצדדים

3. לטענת המבקש הוא נעדר מהדיון משום שהתאריך המופיע על כתב האישום אינו ברור והוא סבר כי הדיון נקבע לחודש נובמבר.
4. עוד טען המבקש לעניין ביצוע העבירה, כי הוא שכח להפקיד את רישיון הנהיגה שלו עקב מצבו הרפואי, שכן הוא חולה בסרטן ונגרמות לו תופעות לוואי רבות כתוצאה מהטיפול במחלה. בנוסף, לטענתו, רישיון הנהיגה נחוץ לו לצורך הגעה לטיפולים.
5. לטענת המשיבה מדובר בבקשה תמוהה שכן קבלת ההזמנה לדיון נחתמה על ידי המבקש. לטענתה, בלבול אינו גורם המצדיק אי התייצבות.
6. לעניין עיוות הדיון טענה המשיבה, כי העונש שהוטל על המבקש עומד במתחם הענישה וכי הייתה זו אחריותו של המבקש לוודא מהו תאריך ההפקדה האחרון של רישיון הנהיגה שלו עת שחתם על התחייבות עצמית במשרד של בא

דין

7. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

8. לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

9. כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

10. סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קבלת ההזמנה לדין וקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

11. המבקש קיבל הזמנה לדיון לידיו במועד ביצוע העבירה. מההזמנה לדיון אשר נמסרה לידי המבקש ואף נחתמה על ידו עולה באופן ברור כי תאריך הדיון הינו 08.04.24 בשעה 08:30. בניגוד לטענת המבקש ההזמנה לדיון קריאה וברורה ביותר.

12. גם אם מדובר בטעות אנוש של המבקש כבר נפסק, כי הטענה לפיה טעות אנוש היא הגורם לתקלה נבחנה

בעפ"ת 42642-12-17 שאול שלום נ' מדינת ישראל מיום 1.4.2018 שם נקבע:

"גזירה שווה בעניין זה, ניתן לגזור מן ההלכות שנקבעו בסוגיית ביטול פסק דין שניתן בהעדר, לפיהן - שכחה, טעות, חוסר תשומת לב, או בלבול במועד, אף אם אירעו בתום לב, אינם מהווים טעם מוצדק כאמור (רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6), 793; רע"פ 418/85 פרץ נ' רוקינשטיין (13.8.85); רע"פ 5146/09 יהונתן שרעבי נ' מדינת ישראל, 28.7.2009).

13. שכחה של הדיון לבדה, או טעות אנוש, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין, או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (ע"פ 4448/09 קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 מקסים סדובי נ' מדינת ישראל מיום 19.12.2017).

14. בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון הומצאה למבקש כדין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון.

האם קיים חשש לעיוות דין

15. גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 סעדא נ' מדינת ישראל מיום 24.4.2018).

16. ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 עמיד הגיש נגד מדינת ישראל מיום 27.5.2018).

17. טענות המבקש כי תופעות הלוואי של הטיפול התרופתי אותו הוא מקבל הן שגרמו לו לשכוח להפקיד את רישונו נטענה בעלמא ולא הוכחה אף לא בראשית ראייה. בנוסף המבקש לא פירט באילו אמצעים נקט על מנת למלא אחר גזר הדין.

18. יתרה מכך גם אם היה המבקש מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזהירות של ממש. (ע"פ 2119/02 כהן עופר נ' מדינת ישראל(פורסם בנבו 14.04.02), רע"פ 1773/04 אלעוברא אסמעיל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 23.02.04)).

19. המבקש לא הוכיח סיכוי כלשהו לשינוי תוצאות ההליך. לפיכך, איני סבורה כי ייגרם למבקש עיוות דין אם לא יבוטל פסק הדין. בנסיבות העניין אף לא ראיתי מקום לקיים דיון בבקשה.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

עמוד 3

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י' סיוון תשפ"ד, 16 יוני 2024, בהעדר הצדדים.